

Stankova smrt.

O polnoči . . .
Pri oknu lučka še gori,
in mati, sklonjena
čez posteljco, ihti,
ker Stanko njen
bolan leži.

»Kaj ne, kaj ne,
oh mamica,
da še umrl
ne bom nocoj?
Pa če prišla
bo smrt nocoj,
oh mamica,
tedaj me skrij —
z odejico
me kar pokrij
gor čez glavó,

pa me ne bo
nikjer.
Bo rekla smrt,
ta huda smrt:
Pokažite,
kje Stanko spi! —
Ti reci pa:
doma ga ni
nocoj!« —

O polnoči . . .
Po vasi gor pa smrt hiti,
oj huda smrt s kosó,
in govori tako:
»Tja k Stanku grem
in vzamem ga,
saj vem, saj vem,
da je doma.«

In vzela smrt je Stankota,
ta huda smrt,
ni rekla nič, vprašala nič —
kot smrten ptič
zaplula je
trdó, temná
iz hiše vun čez vrt.
In Stanko z njo . . .

Rud. Pečjak.

